

РЕШЕНИЕ

№ 1098

гр. Бургас, 10.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, VI ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесети октомври през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Албена Янч. Зъбова Кочовска

Членове: Таня Д. Евтимова
Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Таня Н. Михова
като разгледа докладваното от Албена Янч. Зъбова Кочовска Въззивно
гражданско дело № 20222100501311 по описа за 2022 година

Производството по делото е въззивно, по реда на чл.258 и сл. ГПК, образувано по жалбата на Ж. Г. Г., с ЕГН *****, с постоянен адрес: *****, чрез пълномощник адвокат Ж. Апостолова от БАК, с адрес на кантората в гр. Бургас, ул.“ Л. Каравелов“№ 5, вх. В, ет. 1 против Решение №133/17.06.22 г., постановено по гр.д. №584/2020 г. по описа на Районен съд- Айтос.

С обжалваното съдебно решение съдът е приел за установено съществуването на паричното вземане на „Обединена Българска Банка“(ОББ)АД, с ЕИК000694749, заявено чрез пълномощник адвокат Детелина Костадинова по отношение на Ж. Г. Г., присъдено с издадената по ч. гр. д. №303/2011 година на Районен съд- Айтос заповед за изпълнение на парично задължение по чл.417 ГПК- №200/07.04.2011 г. и изпълнителен лист, в размер на общо 82 066. 39 лв., от които: главница 66 932.09 лв. ;договорна лихва 15 002. 15 лв. за периода от 10.04.2009г. до 10.03.2011 г.; наказателна лихва от 132. 15 лв. за периода от 10.04. 2009 г. до 10.03.2011 г. и законна лихва от 11.03.2011 г. до изплащане на вземането.

Въззивникът счита горепосоченото съдебно решение за неправилно и незаконосъобразно, за постановено в нарушение на материалния закон, при съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необосновано.

Конкретно възразява, че районният съд не е обсъдил в мотивите на решението си възразенията, въведени в отговора на исковата молба за недължимост на вземането.

Ответникът бил посочил, че отделни клаузи от кредитния договор за закупуване на недвижим имот са нищожни: Чл.5, ал. 1 и ал.2 и ал.4 от договора като неясни, съдържащи противоречиви условия за олихвяване на главницата; клаузата по Чл.5, ал.3 от договора, защото предвижда едностранна промяна на лихвения процент в зависимост от размера на инфлацията, основния лихвен процент на БНБ и пазарните условия; клаузата по чл. 6, ал. 1 и ал. 2 от договора-заради олихвяване на просрочените суми от главницата с наказателна лихва в размер 5 пункта над договорения лихвен процент, както и неустойка; клаузата по чл. 7, ал.1-ал.4 от договора -заради определяне и начисляване на такса за разрешаване и усвояване на кредита и годишни такси за управлението и обслужването му, чийто размер също не е определен.Съдът не ги обсъдил, както

възражението, че нищожността на тези клаузи от договора са довели и до нищожност на клаузата в раздел V „издължаване на кредита“ относно размера на месечната анюитетна вноска по чл. 12, както и на клаузите по чл.14, ал. 3 и ал.4 от същия договор. Последните клаузи не е следвало да бъдат прилагани, включително клаузата, предвиждаща заплащане на договорна(възнаградителна) лихва, поради което такава не се дължи от ответника.

Съдът не бил обсъдил и направеното възражение за липса на валиден погасителен план към процесния договор за кредит, който да обвързва ответника с конкретно дължими плащания, а счетоводната експертиза по делото била извършена въз основа на представен от ищеца неподписан от ответника погасителен план. По делото не ставало ясно кое точно заключение според съда следва да бъде ценено за спора. Не било разгледано и възражението за прилагане на неправилен подход при разпределянето на сумите, постъпили в резултат от извършеното принудително изпълнение, съсредоточено в погасяването на лихвите, но не и на главницата. Лихвата била изчислявана върху по-голяма от действително дължимата главница, което значително е завишило размера на дълга.Неправилно в него била включена и възнаградителната лихва за целия период на договора, включително след настъпилата предсрочна изискуемост.Съдът не бил обсъдил и възраженията за липса на отправено до ответника уведомление за обявена предсрочна изискуемост на кредита и за настъпила погасителна давност на всички вземания на Банката спрямо длъжника, т.к. такава е изтекла между последното извършено изпълнително действие по изп.д.№303/11г. по описа на ЧСИ Н. Г. (прекратено) и до образуването на изп.д. №796/2019г. по описа на същия ЧСИ.

Освен доводите за неоснователност, се въвеждат възражения и срещу допустимостта на заявената претенция, поради нередовност на исковата молба, от която явствало ненадлежно представляване на ищеца по делото и подаване на исковата му молба чрез пълномощник „ЕОС Матрикс“ ЕООД, действащ чрез ю.к. Радослава Павлова, а не чрез адв. Д.Димова, както е приел съдът, при липса на процесуално правомощие на юрисконсулта за това по смисъла на чл.32,т.3 на ГПК.

Страната е молила за отмяна на обжалваното съдебно решение и за постановяването на ново, с което след разрешаване на спора по същество, искът по чл.422 от ГПК бъде отхвърлен.Дири съдебно-деловодни разноски за двете съдебни инстанции.

В отговора на въззиваем ОББ-АД чрез пълномощник „ЕОС Матрикс“ ЕООД, представляван от ю.к.Й.Колипатков, жалбата се оспорва като изцяло неоснователна, като се излагат подробни съображения срещу всички изнесени в нея доводи за недопустимост и неправилност на атакуваното съдебно решение.

Въпросът за допустимостта на иска по чл. 422 ГПК бил вече разгледан от три съдебни инстанции, като с Определение № 136/08.04.2022г.по ч.гр.д.№ 1269/ 22 година на ВКС е отменено определението на БОС, потвърждаващо прекратяващото делото определение на Айтоски районен съд. Върховният съд е намерил неоснователни твърденията за недопустимо заявено възражение на длъжника срещу вземането на кредитора, а оттам е счел за допустим и предявения иск по член 422 от ГПК. Също така не е възразил срещу разсъжденията в касирания въззивен акт за налично редовно процесуално представляване на Банката- ищец в този процес от процесуален представител юридическо лице, действащо чрез собствения си юрисконсулт. Съображенията са, че в случая представител „ЕОС Матрикс“ ЕООД е търговски пълномощник на Банката, за когото чл.32, т.5 ГПК, вр. Чл.26, ал.2 ТЗ изрично предвижда възможност да бъде и процесуален представител, ако е изрично упълномощен за това, а случаят е точно такъв.

Излагат се конкретни съображения и срещу твърденията за настъпила погасителна давност в полза на длъжника, поради извършваните в годините редица процесуални действия по принудителното удовлетворяване на вземането на кредитора, които прекъсват давността и защото т.18 от ТР №4/18.06.14 г. по ТД №4/ 13 година на ВКС не намира приложение в случая, т.к. има действие само за напред. Същевременно обсъжданите по делото отношения на страните са се развили в предходен период, през който практиката е възприела, че погасителна давност не тече.Страната счита, че вземането ѝ произтича от валиден кредитен договор, подлежащ на изпълнение и моли съдът да потвърди изцяло обжалваното решение на Районен съд- Айтос.

Служебната проверка на въззивния съд по чл.267 от ГПК сочи жалбата за допустима.

Служебната проверка на БОС, извършена на основание чл.269 от ГПК, сочи решението на Айтоски районен съд за валидно, но недопустимо.

Това е така, защото настоящото производство, развиващо се по реда на чл.422 от ГПК, за установяването на вземане на ищеца „Обединена Българска Банка“ АД ЕИК000694959, съставляващо главница от 66 932,09лв. по договор за банков кредит, насочено срещу ответник Ж. Г. Г. от ****, надхвърля ограничението, визирано в чл.104,т.4 от ГПК за имуществен интерес, споровете по който могат да бъдат разглеждани от районен съд като първа инстанция в исковия процес. Като такава горна граница, определяща родовата компетентност на районните съдилища да се произнасят по оценяеми искове за облигационни вземания, законът визира сумата от 25 000лв.

В случая ищецът е един и ответникът по делото е също един, поради което размерът на главната претенция не представлява сбор от цената на няколко иска, а се явява определяща за родовата подсъдност на заявения главен иск. Цената му сочи, че е родово подсъден като първа инстанция не на Айтоски районен съд, а на Окръжен съд-Бургас.

В приложение правилото на чл.104,т.6 от ГПК, подсъдността на горния иск определя и тази на всички останали искове, съединени в една искова молба с него. Т.е. всички искове на Банката срещу Г. се явяват подсъдни на посочения окръжен съд, като първа инстанция.

Произнасяйки се по същество по спор извън компетентността си, Айтоски районен съд е постановил недопустим съдебен акт, който следва да бъде обезсилен, а на основание чл.270, ал.3 от ГПК делото следва да бъде насочено за разглеждане като първа инстанция към овластения от правилото на чл.104,т.4 от ГПК съд, а именно Бургаски окръжен съд.

Мотивиран от горното, Бургаски окръжен съд

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА съдебно решение №133/17.06.22г., постановено по гр.д.№584/20г. по описа на Айтоски районен съд.

ИЗПРАЩА повдигнатия правен спор за разглеждане на компетентния за това като първа инстанция Бургаски окръжен съд.

Решението можа да бъде обжалвано в едномесечен срок от връчването му на страните, с касационна жалба, пред ВКС на РБ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____